

Eglutė

1973 GRUODIS

▲ eglutė ▲

1973 GRUODIS

Šį numerį išleido Čikagos Rėmėjai

turinys

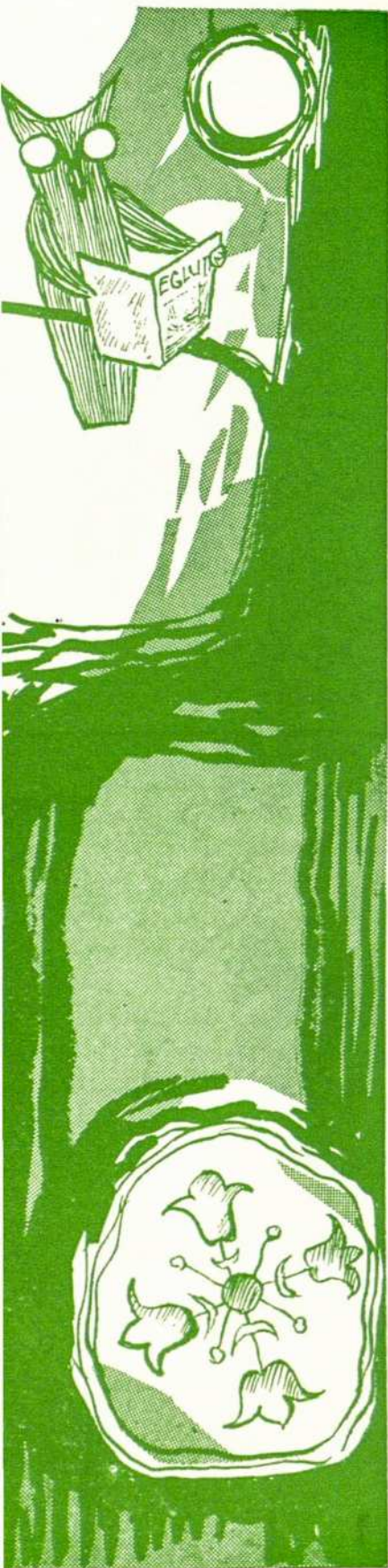
- 3 MŪSU MALDA, R. Jotvingytė
- 4 MANDAGUS ASILAS, D. Lipčiūtė
- 12 KALĖDOS, L. Žitkevičius
- 13 AR TIKĖTI?, O. Mikailaitė
- 18 DOVANA, Linutė
- 21 ŠVENTA NAKTIS, R. Žukauskaitė
- 22 LAIMINGA NELAIMĖ, Pušėlė
- 29 PASAULIO GALAS, V. Avižonytė
- 30 1973 M. "EGLUTĖS" TURINYS
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

piešiniai

- Z. Sodeikienė — viršelis
- E. Muliolienė — 3
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 4-11
- J. Paukštienė — 12, 21
- O. Mikailaitė — 13-17
- K. Veselka — 18, 19, 20
- A. Sruoginienė — 23-28

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

MŪSŲ MALDA

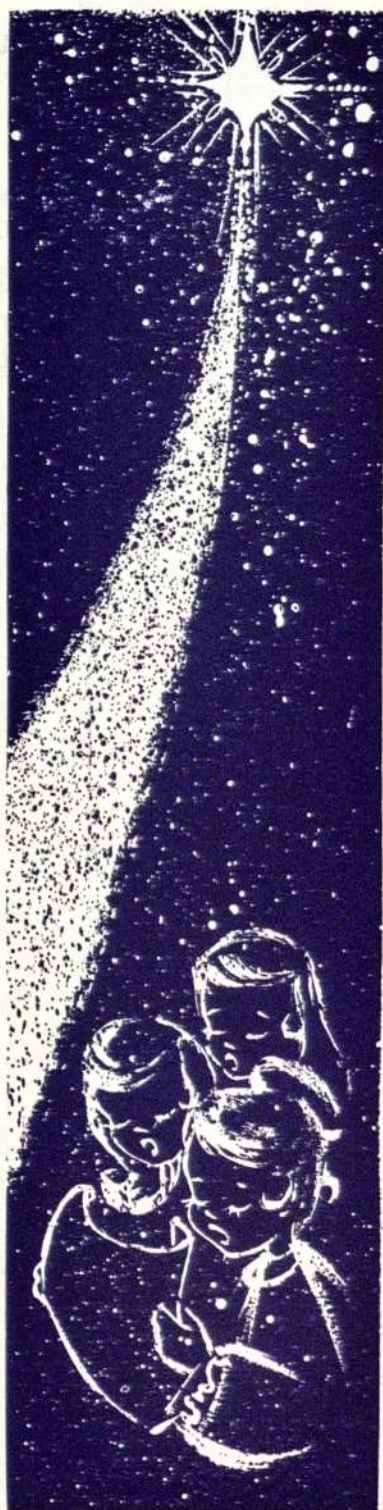
Ritonė Jotvingytė

Kūdikeli mielas,
Deimanto krisleli,
Tu visų malonių
Dieviška liepsnelė.

Į Tave štai malda
Širdimi sudėję,
Siunčiame Tau meilę,
Viltį ir idėją:

Kad šią naktį šventą,
Iš visų švenčiausią,
Taikos žvaigždė šviestų
Už visas šviesiausiai.

Ir, kad mūsų malda,
Šventas Kūdikeli,
Greit į Dangų neštų
Tavo angelėlis.

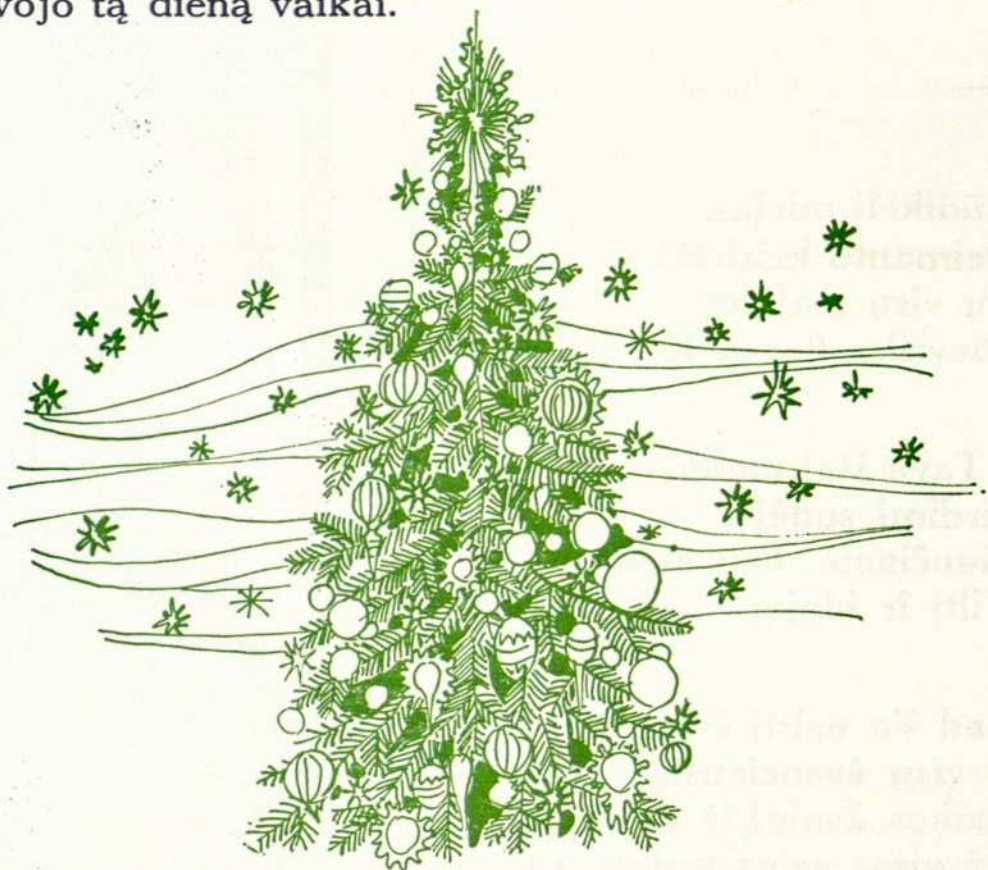
MANDAGUS ASILAS

Danutė Lipčiūtė

Prieš Kalėdas lietuvių kalbos mokytoja pasakė trumpai ir aiškiai:

— Atostogų metu parašykite rašinėlį, arba išmokit papasakoti apsakymėlį apie tikras Kalėdas.

Kalėdos vaiko širdžiai artimiausia šventė. Mokytojos duotas kalėdinis darbas jiems atrodė nesunkus ir jie per daug dėl to nesirūpino. “Visi žino, kas yra Kalėdos” — galvojo tą dieną vaikai.

— Kalėdų naktį vyksta nepaprasti dalykai! Kalėdų naktį gyvuliai kalba žmonių kalba! Kūčių naktį vanduo šuliniuose pasidaro saldus! — kalbėjo namo eidami vaikai.

Ir Alytė galvojo, kad tą rašinį parašyti bus lengva ir tuo kol kas nesirūpino.

Laikas bėgo. Jo nebuvo gana nei miegui, nei žaidimui, nei darbui. Rytoj ir vėl mokykla! Ir, kai pietų metu mama paklausė:

— Klausykit, vaikai, ar viskas rytojui paruošta? — Alytei užėmė kvapą.

— Rašinys! — sudejavo ji.

— Koks rašinys? — nustebo mama.

— Apie tikras Kalėdas.

— Niekai! — tarė Alytės brolis Džiugas. — Papasakok, kaip anais metais sušveitei dubenį meduolių ir bus gerai!

Ak, tie meduoliai! Juos iškepė mama eglutei papuošti. Alytė juos rado spintelėje ir ėmė ragauti. Tai ausį zuikiui nukando, tai paukščiukui snapą, ar uodegytę nulaužė, tai cukrų nuo žvaigždės nulaižė. Ir žiūrėk tu man! Meduoliai lyg nykte sunyko! Po to ir pilvelį skaudėjo ir iš viso... Nemaloni istorija!

— Bet gi čia ne tikros Kalėdos! Čia tik pasakojimas apie meduolius, — nutarė Alytė.

— Žinai, Alyte, parašyk apie mamos prijuostės gaisrą. Atsimeni, kai degė tikras žvakutės ant eglutės? — įsiterpė tėtė.

— O gal geriausiai tiktų apie medinę lovytę ir lėlę, — pasiūlė Alytės jaunesnis brolukas Andrius. Taigi... Vienais metais Alytė veltui ieškojo sau dovanos. Tose Kalėdose, po eglute visi sau ką nors rado. Tik Alytei po eglute nebuvo nieko. Alytė buvo netoli ašarų. Tuo metu, už durų pasigirdo silpnas verksmas. Sukluso visa šeima. Alytė pirmoji bėgo prie durų sužinoti, kas verkia. Ir ką gi! Už durų stovėjo išdažyta, išpiaustyta, išmarginta, mažą, medinę lovytę. O joje miegojo gražiausia pasaulyje lėlė. Ar lėlė verkė? Ne. Tai buvo tas išdykęs Džiugas, kuris dar ir dabar iš to kvatojosi.

Alytė prisiminė. Taip. Tai buvo puiki lėlė!

— Bet, jei tai parašysiu, nebus nieko apie tikras Kalėdas, — ir dabar pasakė ji.

Alytei darėsi neramu. Ką gi reikės daryti? Tai ot ir lengvas rašinys!

Tuo laiku mama pažvelgė pro langą.

— Vaikai! Žiūrėkit! Ubagų kąsniais sninga.

— Kodėl ubagų kąsniais, mama?

— Matot, pavargėlis (seniau vadintas ubagu), paprastai būna alkanas. Dėl to ir kąsnį kanda didesni... Tai ir snaigės, kai krinta didelės — po kelias sulipusios — žmonės vadina ubagų kąsniais.

— Ei, žmonės, einam lipdyti sniego senį, — pasiūlė Andrius. — Juk paskutinė atostogų diena!

Švarkiukus užsimetę, net nė kepurų neužsidėję, išskubėjo į kiemą. Oras buvo švelnus. Besmegenis lipdėsi gerai. Po to dar ir rogučių prireikė.

Namo grįžo šlapi, sušilę, pavargę, bet laimingi ir linksmi. Skani buvo ir vakarienė. Lėkščių niekas nestumdė. Nesakė, kad neskanu. Tik Alytės mintyse rūpestis. Tas rašinys!

Ji nuskubėjo į savo kambarį. Pasiėmė pieštuką ir sąsiuvinį ir, susirangiusi į minkštą kėdę, nutarė, kad dabar būtinai ką nors parašys. Buvo šilta, jauku. Alytė atsiduso. Ji buvo pavargusi, o blakstienos darėsi sunkesnės ir sunkesnės. . .

Lauke pragiedrėjo. Matėsi žvaigždės.

— Visai kaip Kalėdų naktį, — pagalvojo Alytė.

Staiga jai pasidarė aišku, kad tikros Kalėdos yra ne kas kita, kaip Marija, Juozapas, žvaigždė, Jėzulis ir asilas.

— Taip. Ir asilas! — pasakė sau Alytė. — Asilas labai svarbus. Jis nešė Mariją, nes jai buvo sunku eiti.

Alytė ėmė matyti ir girdėti, kaip filme. Ji netgi matė, kaip šventieji keleiviai niekur negavo nakvynės. Žmonės jiems buvo grubūs — be gailesčio.

— Neturime jums vietos, — varė Mariją ir Juozapą nuo kiekvienų durų.

— Tėveliai tikrai juos priimtų, jei tik jie čia pasibelstų, — gaudinosi Alytė. — Nereikėtų nė asilui taip gaudžiai bliauti. . .

Alytei buvo gaila visų, bet labiausiai asiliuko. Asiliukui aiškiai skaudėjo koją. Jis šlubavo. Alytė surado rankšluostį ir aprišo skaudamą asiliuko koją. Asilas Alytei buvo dėkingas. Jis nulenkę galvą, nuleido ausis ir Alytė aiškiai išgirdo, kaip jis pasakė:

— Ačiū!

— Mandagus asilas, — pagalvojo Alytė.

Didžiulė žvaigždė, kuri visą laiką ėjo paskui šventuosius keleivius, buvo nepaprastai šviesi. Jos spindėjime jautėsi maloni ir jauki šiluma. Ta žvaigždė sustojo už miestyje, ties mažu nameliu. Namelis buvo tuščias. Marija labai pavargus. . . Keleiviai nutarė ten pasilikti.

Juozapas nukėlė Mariją nuo asilo ir nuvedė į vidų. Asilas pasiražė, nusipurtė dulkes ir čia pat, prie durų, gulė pasilsėti. Pamatęs netoli jo stovinčią Alytę, asilas mirktelėjo viena akimi, apsilaižė ir užsimerkė.

— Ko jis laižėsi? Turbūt alkanas, — nutarė Alytė.

Alytė grįžo į namus. Įslinko į virtuvę ir, suradusi indą su cukrum, pasiėmė kelis gabalėlius ir tekina atgal... Pas asilą.

Asiliuko kramtomas cukrus garsiai traškėjo. Alytė bijojo, kad nuo to traškėjimo visi nubus. Bet ne. Ji tik pajuto, kad papūtė vėjas ir, kad darosi šalta. Alytė matė, kad ir asiliuko kailiu bėgiojo šiurpas. Alytė asilą apklojo savo apsiaustu.

Tuo metu pasigirdo šlamėjimas. Toks, lyg labai arti skraidytų paukščiai. Alytė apsidairė. Paukščių nebuvo, bet aplink trobelę ir virš jos, Alytė pamatė daugybę angelų. Visai tokių pat, kaip jos maldaknygėje. Angelai giedojo...

Nežinia iš kur atėjęs piemenėlis pravėrė duris. Alytė pamatė, kad trobelėje buvo labai šviesu, o iš ėdžių padarytame lopšelyje, ant šiaudų ir šieno gulėjo Jėzulis.

— Mama, tėtė, vaikai, ateikit! Greičiau! Aš matau tikras Kalėdas, — šaukė Alytė ir. . . pabudo.

Pabudus Alytė atrado save toje kėdėje, kurion atsisėdo grįžusi iš kiemo. Ji buvo sušalus. Apsiaustėlis nuslinkęs žemėn. . .

Nors ir sušalus, nors ir pašiurpus, Alytė buvo linksma.

—Rašinio apie tikras Kalėdas parašyti nesuspėsiu, bet papasakoti, tai turėsiu ką. Ir dar kaip! Juk aš mačiau tikrų Kalėdų sapną!

Šypsodamasi, laiminga, Alytė rengėsi į savo lovytę.

KALĖDOS

Leonardas Žitkevičius

**Dekite, žvakutės,
Dekite skaisčiau:
Šiandien Kūdikėlių
Gimusį mačiau.**

**Prie gražaus altoriaus,
Pro puošnias gėles,
Šventas Kūdikėlis
Tiesė rankeles.**

**Rankeles Jis tiesė,
Laimino mane,
Kad žygiuočiau visad
Širdimi kilnia.**

AR TIKĖTI?

Ona Mikailaitė

Mano draugas yra vengras. Jo tėvai ir senelis pabėgo iš Vengrijos taip, kaip mano tėvai. Jau seniai, po karo. Kai aš nueinu pas savo draugą pažaisti, mes kartais kalbamės su jo seneliu. Sykį per Kalėdų atostogas senelis mums pagrojo tokiu dideliu, dideliu smuiku, kuris stovi ant žemės. To smuiko garsai žemi. Jis yra atvežtas iš Vengrijos.

— Žinai, Vytai, — pasakė mano draugas, — mano senelis turėjo nuotykių su tuo smuiku.

— Ar kai bėgo iš Vengrijos? Toks didelis instrumentas. Kaip jį galėjo išvežti?

— Ne, ne tada. Bet tas smuikas tikrai mano seneliui labai brangus. O ar tu tiki, kad laukiniai žvėrys suprantą muziką?

— Nežinau. Naminiai tai suprantą. Kai mano sesuo skambina pianinu, mūsų šuo tuoj unksčia, kad išleisčiau į lauką!

— Nekvailiuok. Aš rimtai. Mano senelis man papasakojo keistą atsitikimą, — tęsė mano draugas.

Buvo žiema. Gal net Kalėdos. Mano senelis ir jo draugas buvo žinomi smuikininkai Vengrijoj. Jie keliaudavo per kaimus, kur tik žmonės kviesdavo pagroti šventėms. Vengrai, kaip žinai, mėgsta šokti ir dainuoti.

Vieną naktį, gerokai po vidunakčio, mano senelis su savo draugu keliavo namo po pasilinksminimo. Niekas tą sykį jų nepavežė. Buvo labai šalta. Sniegas gilus. Abiejų kvapas garavo. Mano senelis sako, kad jų kailiniai buvo aplipę ledukais. O nuo avies kailio kepurų kabojo varvekliai.

— Varvekliais tai netikiu, — įsiterpiau. — Čia kaip tas juokas apie eskimus, kurie turėjo savo žodžius ištirpinti, kad galėtų susikalbėti. . .

— Ne labai ir aš tikiu, — nusijuokė mano draugas. — Mano senelis — pasakorius. Kai primerkia akį, arba ūsą patempia, žinai, kad ne viskas teisybė. Bet palauk, paklausk toliau.

Jie ėjo ne keliu, o mišku. Manė, bus greičiau. Ant pečių nešė savo smuikus dėžėse. Mano seneliui buvo sunkiau. Jo draugo smuikas normalus, o jo — matei koks! Ir per sniegą klampoti nelengva. Abu ėjo sunkiai kvėpuodami. Staiga išgirdo traškėjimą. Sausa šaka? Ir vėl tas pats. Trakšt, trakšt.

Kas tai? Ne medžių traškėjimas nuo šalčio. Kitoks garsas. Ir vis kartojosi. Abu stabtelėjo. Iš krūmų išniro — vilkas! Liesas, išbadėjęs, jis lėtai slinko sušalusio sniego paviršiumi.

Žiemą, sako mano senelis, vilkai pikti. O tai buvo ypatingai šalta žiema. Išalkęs vilkas ir žmogų puola. O dar blogiau, kur vienas vilkas gali būti visas pulkas. Žiemą vilkai laikosi kartu. Kartu medžioja.

Kas daryti?

— Bėkim! — šnabždėjo mano senelio draugas. — Jis dar toli. Gal net mūsų nemato.

— Netoli nubėgsim taip apsirengę. O tada tikrai vysis ir puls, — nesutiko mano senelis.

Vilkas ėjo atsargiai, vis dairydamasis. Lyg galvojo, ar pult, ar ne. Iš po debesies pasirodė mėnulis. Viskas nušvito keista šviesa. Vilkas pritūpė ir ėmė kaukti.

— Muškim! — tarė mano senelio draugas, imdamas nuo pečių smuiką dėžėj.

— Smuiku? Ne, ne! — priešinosi mano senelis. — Gądinti smuiką dėl kokio vilkpalaikio. Niekuomet!

Vilkas prisėlino visai arti. Pradėjo urgzti. Atkišo didelius geltonus dantis.

Mano senelis nusiėmė savo smuiką nuo pečių. Išėmė iš dėžės. Pats nežinodamas kodėl, pastatė sniege. Perbraukė stygas smičiumi. Vieną kartą, antrą.

Vilkas sustingo vietoje. Pastatė ausis. Nustojo urzgęs.

Dar sykį mano senelis palietė smuiką. Vilko nugara pasišiaušė. Jis apsisuko ir dūmė per pusnis, uodegą tarp kojų pasikišęs.

Tik vėliau, grįžęs namo, mano senelis sako, kad jis suprato, jog vilkui pagrojo pirmas gaidas Kalėdų giesmės. Tos, kuri pas mus geriausiai žinoma ir daugiausiai giedama.

Kai kitą kartą užėjau pas draugą, paklausiau jo senelio, ar tas atsitikimas buvo tikras.

— Tikras, — atsakė jis man. — Tik aš pats nežinau, kodėl vilkas pabėgo. Ar todėl, kad negirdėtas garsas jį nugąsdino, ar todėl, kad žvėrys muziką supranta.

— Aš manau, kad garso nusigando, — pasakiau.

— O aš galvoju, kad daug yra dalykų mums žmonėms mažai suprantamų, — nusišypsojo senasis smuikininkas.

DOVANA

Linutė

Rimas ir Linas yra draugai. Rimas mėgsta žaisti su Linu. O Linas mėgsta žaisti su Rimu. Jie yra geriausi draugai. Ar nežinai?

Rimas galvoja.

– Ką duosiu Linui Kalėdoms?

Rimas galvoja ir galvoja.

– Labas, Rimai, – sako Linas. – Atėjau žaisti su tavo raketa.

Rimas galvoja ir galvoja.

– Ne, Linai. Su raketa čia nežaisim. Aš tą raketą atiduodu.

– Atiduodi raketą? Čia nežaisim?

Linas galvoja ir galvoja.

– Kodėl Rimas atiduoda raketą?

Rimas išeina į lauką. Ir Linas išeina. Rimas neša raketą.

Rimas su Linu prieina Rūtos namus.

– Ar atiduosi raketą Rūtai?

– Ne, – sako Rimas.

Rimas su Linu prieina Algio namus.

– Ar atiduosi raketą Algiui?

– Ne, – sako Rimas.

Rimas su Linu prieina pono Petro namus.

– Ar atiduosi raketą ponui Petrui?

– Ne, – sako Rimas.

Rimas su Linu pamato Lino namus.
– Čia mano namai, – sako Linas.
– Čia tavo raketa, – sako Rimas.
Rimas su Linu šypsosi.
– Ačiū, – sako Linas. – Dabar galim žaisti su raketa.
– Čia galim žaisti, – sako Rimas. – Tavo namai, tavo raketa.

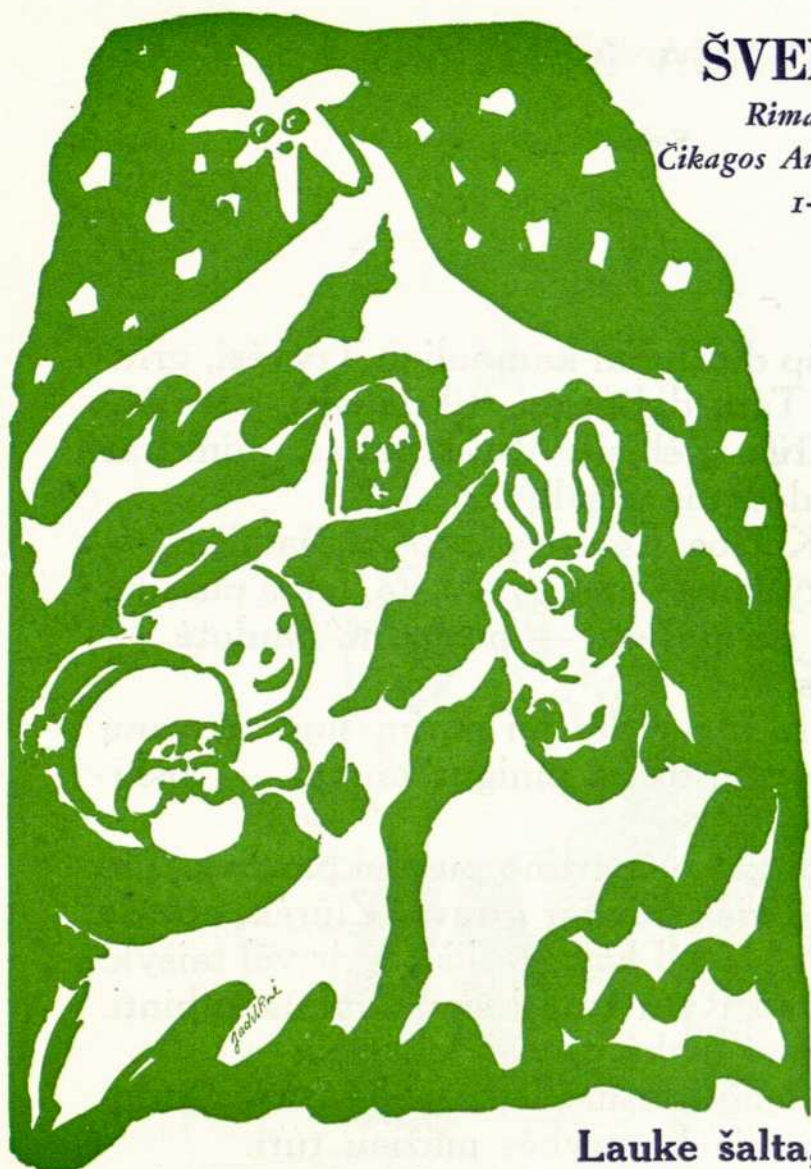
Ar dabar žinai, kodėl Rimas su Linu geriausi draugai?

ŠVENTA NAKTIS

Rima Žukauskaitė, 11 m.

Čikagos Aukš. Lituanistinės mokyklos

1-mos kl. mokinė

Lauke šalta, lauke balta,
Kūčių vakaras jau čia!
Šventą naktį Kūdikėlis
Gims Betliejaus prakartėlėj —
Gims Kalėdų šviesoje,
Tikras džiaugsmas žmogui.

Lauke šalta, lauke balta,
Kūčių vakaras jau čia!
Eis senelis pasakėlių,
Riš gražiausių dovanėlių
Po eglutės šakele,
Sidabruota juoste.

LAIMINGA NELAIMĖ

Pušelė

Debesys ritosi kaip didžiuliai kamuoliai. Trynėsi, griuvo vienas ant kito. Tam didžiuliui, tikriausiai, perplėšė šoną, nes sniegas krito glėbiais. Toks baltas, minkštas sniegas, kaip tik Kalėdoms užsakytas.

— Vaikai, rytoj Kūčios. Eglutę paruošim šiandien, — pasakė mamytė, statydama į kampą aukštą, laibą pušaitę.

— Bet, mamyte, čia pušelė, — nusiminė Saulutė. — Mums reikia eglutės.

— Šiomet bus gera ir pušelė. Jei norim siųsti dovanų pusbroliukams į Lietuvą, turim pinigų taupyti, — aiškino mama.

Vaikai ilgai vargo, kol pritvirtino pušelei pastovą. Tokia laiba ji buvo, kad vis griuvo ir griuvo. Žiūrėk, atrodo stovi. Tik nekvėpuok! Ir vėl krypta į šoną. Ir vėl taisyk.

Pagaliau Saulutė su Rytu ėmėsi šiaudinukus kabinti. Labai ir labai atsargiai lenkė plonas šakutes.

— Imk tik pačius lengviausius, — rimtai patarė Saulutė broliui. Berniukai vis kantrybės mažiau turi.

— Žinau, žinau, — kalbėjo Rytas. — Kad tos jos šakos kaip smilgos! Paliesti negali.

Bet kai uždėjo spalvotą bumbulą, žlegt viskas ant grindų! Ir šiaudinukai, ir bumbulas, ir pušelė, ir vaikai išsitiesė ant kilimo.

Saulutė tuoj pravirko. 'Rytas giliai atsiduso.

— Neverk, Saule, — ramino jis sesutę.

— Kad viskas susi. . . susilaužė, — kūkčiojo mergaitė. — Kas dabar bus?

Nelaimės apžiūrėti atbėgo ir mamytė tešluotom rankom.

— Vaikai, šluostykit vandenį!

Rytas pagriebė rankšluostį, o Saulutė savo lėlės kal-
driukę. Vandenį šiaip taip susėmė, bet vaizdas buvo
liūdnas.

— Na, važiuojam eglutės. Nieko nebus, — tarė mama, plaudama rankas. — Gal rasim kur pigiau parduoda. Kas su manim?

— Aš!

— Ir aš! — šaukė nudžiugę vaikai.

Ir katinas Pūkis galvą įkišo pasižiūrėti, kas čia dedasi. Bet kartu važiuoti jis nenorėjo. Išspruko iš Ryto rankų ir palindo po sugriuvusia pušimi. Visi juokėsi iš tokio keisto kalėdinio papuošimo.

Už poros mylių nuo namų buvo krūva puikiausių eglučių. Vaikai išsirinko pačią gražiausią, bet ji buvo brangi. Mamytė tik galvą kraipė. O Saulutė pribėgusi prie pardavėjo, ėmė jam aiškinti, kas nutiko pušelei. Kaip ją puošė, ir kaip ji krito, ir kaip Pūkis palindo.

— Na, tai gal jau nuleisiu jums kainą, — nusišypsojo ūsotas žmogus.

Mama tikrino pinigus. Per mažai.
— Gal imkim aną, mažesnę, — siūlė mama. — Su nuolaida ir pinigų man užteks.

Vaikai žiūrėjo didelėm akim į pardavėją.
Tas nusiprunkštė. Nusikosėjo. Nusišluostė nosį.
— Na jau, imkit, imkit tą dičkę. Už dolerį. Ką su jumis padarysiu!
— Ačiū, ačiū! — sušuko vaikai. — Mes jums pyrago rytoj atvešim! Ir... ir pasimelsim, kad jūsų eglutės gerai augtų!

Pardavėjas su mama pririšo eglutę ant automobilio stogo.

— Laikys! Važiuokit, — pamojo jis ranka.

Brrr-brrr-brrr stenėjo mašina, kopdama į kalną.

— Čia, tikriausiai, yra ledo, — atsiduso mama. — Ratai tik sukasi. Sunku užvažiuoti. — Vaikai tylėjo susirūpinę.

Staiga, mašina slystelėjo atgal. Ir eglutė, ir vaikai ir mama, visi nudardėjo į pakalnę.

— Namas! — suriko Rytas.

— Eglutė! — suriko Saulutė.

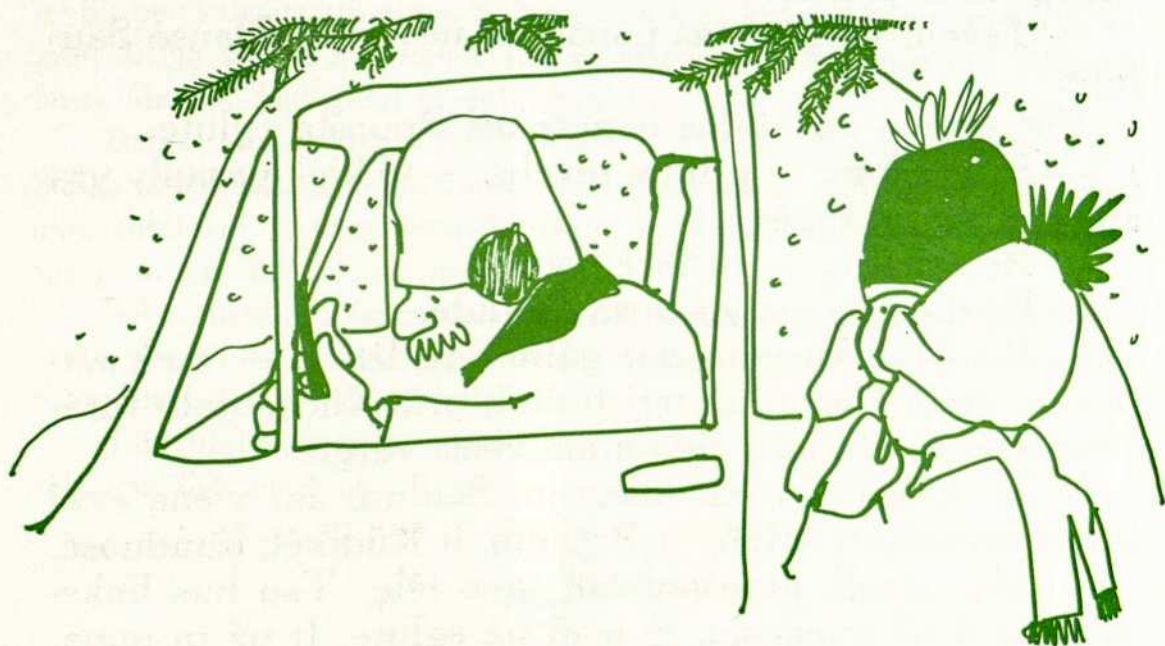
— Tik, tik. . . — atsiduso mama. — Ačiū Dievui.

Mašina stovėjo persikreipus į šoną, labai labai arti didelio namo kampo.

— Aš žinau, mamyte! — staiga sugalvojo Rytas. — Tas ponas! Jis mums padės, — ir, nieko nelaukdamas, jis peršoko per pusnį ir nudūmė.

Už kelių minučių ūsotas ponas jau sėdėjo už vairo. Išvežė mašiną iš pusnies ir parodė kitą gatvelę, kad nereiktų į slidų kalną važiuoti.

— Ačiū dar sykį, — tarė mama. — Jums daug vargo su mumis. . .

— Nieko, nieko. Ir aš prisimenu Kalėdas... Kai buvau mažas, mes Rusijoje labai iškilmingai švėsdavom. Eglė — devynių gal pėdų, su tikrom žvakėmis... Dėl vaikų, ponai, dėl vaikų, — kalbėjo žmogus, vis spausdamas mami ranką.

— Tai ir jūs, kaip mes. Į vakarus pasitraukėt...

— Taigi. Beveik neturėjau pasirinkimo. O dabar, gailuos. Šeima paliko... — bandė aiškinti žmogus.

— Tai jūs pas mus Kūčioms... — sušuko Saulutė ir klausiančiai pasižiūrėjo į mamą.

— Aišku, labai kviečiam, — pritarė mama. Ir mes švenčiam pagal savo papročius. Ateikite, bus labai malonu geriau susipažinti.

Žmogus padėkojo. Pažadėjo.

Grižę namo, vaikai su dideliu triukšmu ištempė eglutę ir puolė prie darbo. Ir tėvelis jau buvo namie. Kiek buvo kalbų, kiek juoko.

— Tėveli, vargšas tas ponas, ar ne? — paklausė Saulutė.

Visi sėdėjo ant sofos ir gėrėjosi išpuošta eglute.

— Sunku jam, — pritarė tėvelis. — O kiek pasauly yra žmonių be pastogės...

— Be egličių, — pritarė Rytas.

— Be dovanų, — atsiduso Saulutė.

— Bent kai kuriems dar galime padėti... — tarė mama. — Ačiū Dievui už tai! Ir štai, prie Kūčių stalo turėsime svečią. Primins jis mums visus varge.

Vakare, kai jau visi miegojo, Saulutė dar vieną sykį turėjo patikrinti eglutę, ir Betliejų, ir Kūdikelį šiauduose.

— Va, Jėzuli, atnešiau tau savo lėlę. Tau bus linksmiau, kol aš miegosiu. Ir ačiū už eglutę. Ir už tą poną. Ir už viską...

Ji pasilenkė ir pabučiavo Kūdikeliui į nosytę.

— Labanaktis.

Nakties šventa tylą surinko Saulutės maldos žodžius.

PASAULIO GALAS

Dauguma žmonių nežino, kad New Mexico gali smarkiai snigti. Mūsų mėgiamiausia slidinėjimo vieta yra Taos, New Mexico. Ten dažniausiai būna gražu, saulėta. Geras oras slidinėjimui, net balandžio mėnesį!

Kartą nuvažiuojom į Taos savaitgaliui. Atrodė, kad bus malonu slidinėti. Truputį snigo, bet galvojom, kad greit nustos.

Sekantį rytą ėmė smarkiai snigti. Nutarėm pirmiausia eiti priešpiečius pavalgyti. Po priešpiečių buvo saulėta ir gražu. Tada vėl pradėjo snigti. Bet tai mūsų nenugasdino. Užvažiuojom į kalno viršūnę ir pradėjom leistis žemyn slidėmis. Pakilo vėjas. Mano broliukas toks mažiukas, kad negalėjo prieš vėją atsilaikyti. Jį pradėjo pūsti atgal į kalną.

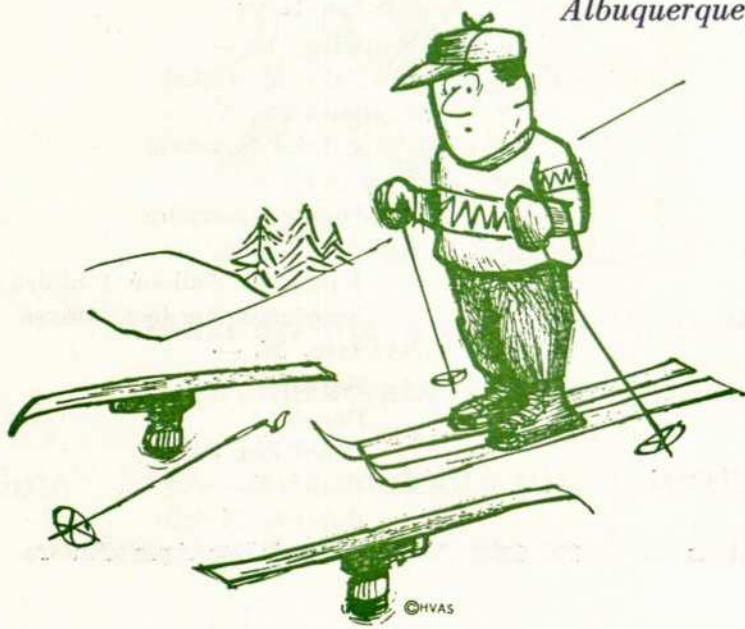
Nukrito temperatūra nuo 50 laipsnių iki 0. Vėjas pakilo iki 90 mylių per valandą stiprumo. Sniegas smarkiai krito. Aš su sesute Daina greit lėkėm žemyn nuo kalno, nes nujautėm, kad bus blogiau. Taip ir buvo. Maniau, kad tikrai pasaulio galas!

Daina sustojo. Nutarė toliau nejudėti. Aš kažkaip ją pastūmiau tolyn. Staiga iš kažinkur atsirado mūsų tėvai. Mano mama vedė mergaitę, kurios akių stikliukai (contact lenses) užšalo, ir ji nebegalėjo matyti. Pamažu sugrįžom ten, kur buvom apsistoję.

Sekmadienį vėl buvo tipiškas oras. Saulėta ir malonu. Tik mano brolis per audrą susirgo vėjaraupiais. Reikėjo jį prižiūrėti, tai mudvi su mama tik po pusę dienos slidinėjom.

Taip užsibaigė mūsų slidinėjimo sezonas. Dar ir dabar bijau, kad vėl nepakliūtume į tokią audrą.

*Vilija Avižonytė
Albuquerque, New Mexico*

1973 METŲ "EGLUTĖS" TURINYS

	mėn.	psl.		mėn.	psl.
EILĖRAŠČIAI			PASAKOS ir pasakojimai		
Gėlė, Z. —			Aukštaitis, A. —		
Jaunystė	6	3	Juliukas	11	3
Jotvingytė, R. —			Baronas, A. —		
Sausis	1	3	Ir Senelis Buvo Vaikas	1	4
Skelbia Varpas	2	2	Bradūnaitė, L. —		
Švilpė Vėjas	10	3	Voverytės Straksytės Pirmoji		
Sidabriniai Burtai	10	12	Žiema	10	27
Ne Ta Saulė	11	10	Burokaitė, V. —		
Mūsų Malda	12	3	Kelionė į Sibirą	6	7
Kašiubienė, A. —			Stebuklingas Gintaras	11	18
Gandras	3	17	Garūnaitė, R. —		
Kirša, F. —			Ištremti į Sibirą	6	4
Ragana	10	13	Grušas, G. —		
Kisieliūs, R. —			Kukuručio Kelionės	3	26
Lopšinė	1	15	Kukurutis Kalifornijoje	5	26
Lipčiūtė, D. —			Jankutė, N.		
Bus Šilčiau	3	3	Mėlynas Svečias	3	4
Šventė	4	26	Mėlynas Svečias II	4	11
Tik Niekur Neišeik!	5	16	Karilė Svečiuose	9	20
Žemė Žydi	6	9	Jotvingytė, R. —		
Vasara Dingo	9	19	Dievonės Laumės	2	4
Nasvytytė, R. —			Saulė II	4	19
Kiškutis	6	30	Šelmis III	5	5
Polikaitis, D. —			Šelmis IV	6	10
Mozartas	10	26	Šelmis V	9	3
Samanė			Šelmis VI	11	22
Žiema	1	10	Karosaitė, R. —		
Saulė! Saulė!	2	14	Paklydę Vaikai	4	28
Oi Tai, Tai!	3	12	Kazlauskaitė, V. —		
Valsiūnienė, V. —			Vytuko Nesėkmė	11	11
Tėviškėlė	11	21	Kučėnaitė, S.		
Zupka, K. —			Sumišęs Karalius	6	25
Rudenio Pasaka	9	10	Kulytė, M. —		
Žitkevičius, L. —			Jaunuolio Kelionė į Sibirą	6	5
Dainuok, Motule	5	4	Berniukas Vardu Gintaras	11	17
Kalėdos	12	12	Kvietytė, M. —		
Žukauskaitė, R. —			Kryklė	1	16
Šventa Naktis	12	21	Dagys	2	15
			Peteliškių Sala	5	17
VAIZDELIAI ir vaidinimai.			Lintakaitė, R. —		
Jankus, J. —			Baisusis Birželis	6	8
Sapnas Ar Nesapnas	10	16	Rūta Sužino Apie Gintarą	11	16

	mėn. psl.		mėn. psl.
Linutė —		Toliušytė, I. —	
Dovana	12 18	Istorinė Tiesa	6 4
Lipčiūtė, D. —		Valiulytė, R. —	
Kudlius	1 11	Draugų Ieškotoja	6 18
Sidabrinis Doleris	5 13	VERTIMAI	
Mandagus Asilas	12 4	Kižienė, A. —	
Massett, M. —		Pasaka	2 22
Čia Gintaras!	11 20	Sadūnaitė, D. —	
Mikailaitė, O. —		Pirmoji Kelionė Traukiniu	3 18
Lapės Vaikas	3 13	Sadūnaitė, D. ir E.J. —	
Ar Tikėti?	12 13	Maui Imtynės Su Saule	10 4
Pranckevičiūtė, I. —		MISLĖS	
Seniai, Seniai	11 19	E. J. —	
Pušėlė —		Kas?	2 21
Laiminga Nelaimė	12 29	Kas?	6 29
Rasa, R. —		Ar Žinai?	10 29
Motinos Diena	5 3	GALVOSŪKIAI	
Sadūnaitė, D. —		Karosaitė, R. —	
Edvarduko Atostogos Pajūry	6 20	Pelėdos Galvosūkis	6 31
Tenisonaitė, Z. —		Lapų Galvosūkis	10 28
Kodėl Kartais Žemė Dreba	9 11		

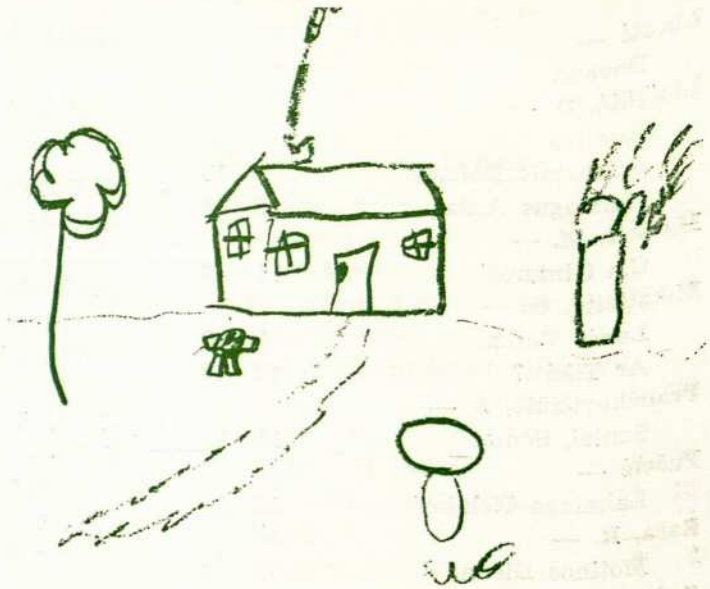
**Neužmirškite atnaujinti “Eglutės”
prenumeratą 1974 metams!**

**“Eglutė” linki visiems skaitytojams ir bendradarbiams
džiugią šv. Kalėdų ir gražių Naujųjų Metų!**

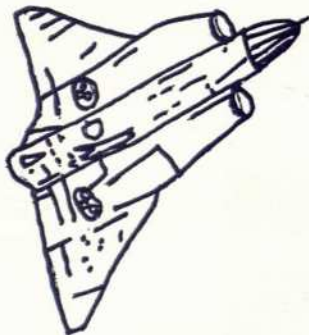
ALP 1785
paveikslų paroda *Larch.*

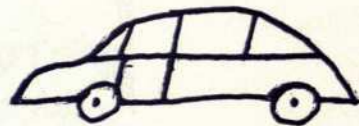
Vaikai stebi "Flipper"
Ingutė Nelsaitė, 4 m.
Fullerton, Calif.

Mano grybas
Kristina Izokaitytė, 5 m.
Montessori Vaikų nameliai
Chicago, Ill.

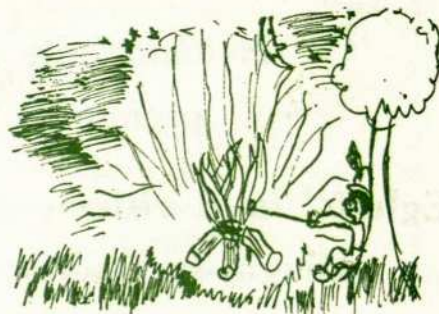
Lėktuvas
Ieros Aradzenka
Sao Paulo, Brasil

Automobilis
Pedro Miguel Dovidauskas
Sao Paulo, Brasil

Pasivaikščiojimas
Audrė Apanavičiūtė
Euclid, Ohio

Lauželis
Rasėlė Sutkutė, 7 m.
Homewood, Ill.

91.189.135